
Půlnoční obřad

Bouchly dveře vozu a Mandy zašla k oknu. Vzadu na parkovišti stál starý kabriolet. Zvláštní... Většina hostů přijela v džipech.

Někdo zazvonil. Mandy odnesla do jídelny mísu se sušenkami a zamířila do recepcce. Kukátkem ve dveřích viděla na prahu muže. Otočený zády se třásl z bundy kapky deště, havraní vlasy se leskly v denním světle. *To není možné...*

Muž jako by vycítil, že se na něho někdo dívá, obrátil se a upřel tyrkysově modré oči do kukátka. Mandy se zastavilo srdce. Tak *je* to on.

Danny Sullivan.

Rychle oťřela ruce o zástěru, prohrábla si vlasy a otevřela.

„Danny,“ hlesla. Zírala na něho a vzpomínky na onu strašnou noc jí proléty myslí jako horor. V podbřišku však ucítila zcela jiné napětí.

„Ahoj, Mandy.“

„Pojď dál,“ ustoupila ode dveří. Ty se za nimi automaticky zavřely.

Mandy neušlo, že Danny od prosince trochu přibral, ačkoli je stále štíhlý. Z tváře mu zmizela chorobná bledost a zoufalý pohled vystřídala rozhodnost. Vlhké husté vlasy se mu na límci kroutily a lehce neuspořádaný účes působil rošťácky. Kožená bunda zvýrazňovala široká ramena a obnošené džíny jen podtrhovaly celkový sexy vzhled.

Jestli se Danny líbil Mandy při prvním setkání, dnes byl neodolatelný. Kolena se jí roztřásla. *Uklidni se!* Zbavil ji Nathana a pomohl zachránit jejího nejlepšího přítele Jeda. Je přirozené, že ji její zachránce přitahuje, je to stav, pro který mají psychiatři jistě patřičné vysvětlení. Ženy přece vzhlížejí k hrdinům. Jenže co ten vnitřní oheň? I to je normální?

Zazvonila minutka na troubě. Mandy zmateně zamrkala, jako by se probírala ze snu. Jak dlouho na Dannyho civí? Cítila, že jí hoří tváře.

„Pojďme do kuchyně.“ Mlčky ji následoval. Cestou se trochu vzpamatovala.

„Posaď se, prosím,“ pokynula k barové židli zasunuté pod centrálním kuchyňským ostrůvkem. Sama se posadila naproti. Uprostřed je oddělovalo velké řeznické prkénko. „Kafe?“

„Rád,“ přikývl.

Mandy nalila hrnek horké kávy a podala mu ho. „Smetanu, cukr?“

Danny zakroutil hlavou. „Jen černou.“

Mandy vytáhla z trouby plech s mufiny a jeden po druhém uložila na chladicí mřížku. Poslední kousek dala na talířek pro Dannyho. „Jak se daří sestře?“ zeptala se.

„Nedávno se zasnoubila.“

„To je skvělé.“ Mandy bodl osten závisti. Dannyho sestra nasadila život, aby zachránila životy tří mladíků. Zaslouží si štěstí. „Už stanovili datum svatby?“

Danny zakroutil hlavou. „Jayne by se i vdávala, jenže Reed se teď soustředil jen na to, aby ji chránil. Pár bloků od bratra Pata koupili dům, kde Reed doladuje bezpečnostní systém. Až skončí, může u nás strávit bezpečný víkend i prezident,“ ušklíbl se.

„Co tě přivedlo zpátky do Maine?“ zajímalo Mandy.

Danny odložil hrnek na stůl. „Volali nám kvůli tomu případu.“

Mandy chytila nešikovně talířek a upustila ho na dlažbu; mufin se kutálel mezi střepy.

„Omlouvám se, neměl jsem na tebe tak zhurta.“ Danny obešel kuchyňský ostrůvek.

„Není to tvoje vina,“ mávla Mandy rukou. Zašla do spíže pro smeták a uklidila střepy. Začínalo jí být nevolno. Ráda by se Dannyho zeptala, co se stalo, jenže strach jí sevřel hrdlo. Na jedné straně ji sužovala stará úzkost, na druhé existovaly věci, které si nechávala pro sebe a nechtěla, aby se o nich kdokoli dozvěděl – už kvůli rodině. I policii je zatajila...

Ve snaze zakrýt chvění rukou se neustále pohybovala. Opláchla nový talíř a podala Dannymu další mufin.

„Díky.“ Vrátil se na místo, jako by věděl, že Mandy potřebuje čas, ale kávy ani moučnicku se nedotkl. Místo toho se na ni upřeně díval, jako by jí četl myšlenky.

Přitáhla si mísu s vykynutým těstem, pěstí splaskla bublinu na povrchu a vyklopila ho na pomoučenou mramorovou desku.

Danny se opřel o lokty. „Zůstal s tebou vyšetřovatel v kontaktu?“ zeptal se. „Před pár týdny pátrání ukončil.“ Rozdělila těsto na čtvrtiny a sáhla po válečku. Znamé úkony ji uklidňovaly. „Nemají jedinou stopu a případ se nepohnul z místa. Mají zato, že Nathan je mrtvý.“

„Neštvete tě, že to nevíš jistě?“

„Můžu to snad změnit?“ prohodila po krátkém zaváhání. „Upřímně řečeno chci celou tu věc navždy hodit za hlavu.“ Přinejmenším tohle je pravda, pomyslela si a mlčky válela těsto do čtverce.

„Pokusil se tě unést, pobodal tvého přítele, zabil několik lidí. Nebojíš se, že se vrátí?“

Ano, bojím. Mandy křečovitě svírala rukojeti válečku. Na boku cítila váhu osmatřicítky. „Je to už čtyři měsíce. Jestli má o mě zájem, na co čeká?“

Danny neodpověděl, jen pevně sevřel rty. „Zítří se sejdu s detektivem Rossim.“

„Proč?“ Štárat se v tom případě přišlo Mandy stejné jako dloubat do medvěda v zimním spánku. Měla po krk státního vyšetřovatele Rossiho s pronikavým pohledem.

„Sestra nemůže spát. A ty?“

Mandy se zarazila v práci. Najednou na ni padla těžká únava. Ztracený chlap. Proč je tak neodbytný? Vyčerpávalo ji zůstat ustavičně obezřelá, a přitom předstírat, jak je vyrovnaná. S vervou zpracovávala těsto, pak z něj udělala bochánek a vložila jej vymaštěné formy. „Detektiv Rossi pochybuje, že se někdy dozvíme, co se s Nathanem stalo. Musím se s tím naučit žít.“

„Dokážeš to?“

„Mám snad na vybranou?“ Hodila na desku další kus těsta a rázně se do něho pustila válečkem. „Víš, kolik lidí se ho pokoušelo vypátrat? Proč si myslíš, že se to podaří zrovna tobě?“

„Protože pro mě to je osobní záležitost. Musím se pokusit.“

Mandy se zahleděla na rozpracované chlebové těsto. Také pro ni to je osobní záležitost. V první řadě jde o rodinu. Ta je vystavená většímu riziku než Dannyho sestra, vzdálená stovky kilometrů.

Kdyby jen věděl...

Nemůže mu nic říct.

Vzdorně zvedla bradu. „Především neznáš zdejší lokalitu ani lidi a neřekla bych, že se dokážeš pohybovat v divočině.“

Danny upřel na Mandy tvrdý pohled uražené ješitnosti.

„Díky za čas,“ řekl a vstal od stolu. „Jestli se od Rossiho dozvím něco nového, dám ti vědět.“ Zamířil ke dveřím. Mandy za ním zamkla a ještě zajistila dveře mechanickou pojistkou. Po tři generace zůstával penzion otevřený a každý příchozí byl vítaný. Klapnutí zámku znamenalo konec života v jistotě a bezpečí.

Mandy se vrátila do kuchyně, kde na ni po Dannyho odchodu padl tísnivý pocit prázdnoty a zranitelnosti.

Dohnětla poslední bochník a odnesla formy do chladničky. Přes noc by měly vykynout, ačkoli dnes to bude bída, protože válečkem doslova vyloukla z těsta duši. Přecházela po kuchyni sem tam. Dannyho nečekaná návštěva v ní rozbouřila již přiměřeně zvládnuté emoce. Až dodneška považovala vaření za nejúčinnější terapii a kuchyň za poklidné útočiště. Ale Danny Sullivan se umanutě vracel k případu a připravil ji o klid; navíc v ní vyvolal emoce, kterým nesmí podléhat. Oné noci, kdy společným úsilím zachránili Jedův život, se mezi nimi vytvořilo jakési zvláštní pouto. Dnes Dannymu lhalo, a to ji hodně štvalo.

Ne, v žádném případě mu nepomůže, protože výhrůžky mluví naprosto jasně. Už má tolik výčitek, že by se případný psychiatr nad jejím případem tetelil radostí.

V dálce zahřmělo a drobné mžení se změnilo v průtrž, až voda z okapu v proudech špláchala po zdi. Zas je ucpaný svod. Mandy byla ráda, že může něco dělat. Vytáhla pláštěnku a vyběhla zadními dveřmi. Déšť ji studil do tváře, ale zastavil ji pohled na parkoviště, kde Danny ještě seděl ve voze. Potlačila náhlý přívál fyzické touhy a rozběhla se po trávě k rohu domu.

Proč jen se nepoznali před osudným prosincem, dřív, než její život ovládl strach a hrozba smrti?

Po pár krocích měla tenisky promáčené. Počkala, až se otevřou garážová vrata, vytáhla hliníkový žebřík a přistavila ho k okapu. Pokolikáté už lituje, že nevyrostla a není vyšší než patnáctiletá holka... Vsunula ruku do roury, vytáhla slizký chomáč tlejícího listí a hodila ho na zem. Loktem si otřela mokrý obličej a na okamžik se zaposlouchala, jak voda volně bublá do dešťového svodu.

Sestoupila ze žebříku, zrovna když před schránkou zastavil poštovní vůz. Stáhla rukavice a šla vybrat poštu, cestou ještě vytrhla pár plevelů rašících mezi dlažbou. Zahleděla se na ulici, na velké staré domy na rozlehlých pozemcích, kde se nyní už zelenal jarní trávník povzbuzený vydatným deštěm a na záhonech rašily první výhonky. Návštěvníci považovali Huntsville za milé poklidné městečko v Nové Anglii, kdežto pro Mandy představovalo vězení. Žije zde celý život a nejspíš tady i zemře.

Dvířka poštovní schránky zaskřípala. Účet, účet, účet, reklamy, nabídka úvěru. Se zatajeným dechem vytáhla poslední obálku s úhledně napsaným jejím jménem, ale bez známky a zpáteční adresy. Přesně takovou našla na polštáři v prosinci. Otevřela ji.

Na fotografii seděl na verandě bratr Bill na houpačce a přes hrdlo měl nanačtenou rudou linku. Mandy se roztřásla ruka. Na Billově hrudi bylo rudou tužkou napsáno:

NEZAPOMÍNEJ,
ŽE TAJEMSTVÍ ZACHRÁNÍ ŽIVOT.